

tudi sicer v nas ni nenavaden tič, pripovedujejo se o njem razne pravljice, posebno pa se zagotavlja, da je v njegovem gnezdu *skrivnostna koreninica*, ki stori *nevidnega* človeka in sploh vsako stvar, ki se koreninice dotakne. Zaradi tega je tudi pegamovo gnezdo nevidno. V tem oziru sem čul na Kriški planini nastopno pripovedko: Kriški »majare« je opazoval dlje časa, kako sta dva pegama, on in ona, letala in se sukala vedno okoli jedne in iste smereke ter zdaj pa zdaj izginila med vejami. Iz tega je sklepal, da mora na tej smreki biti pegamovo gnezdo. Ker je vedel, da je gnezdo sicer nevidno, in da se le v vodi vidi, vzame škaf vode ter ga nese pod omenjeno smreko. In res v zrcalni vodi kmalu zagleda skrivnostno gnezdo. Da bi se ne zmotil, skrbno prešteje veje ter potem spleza na smreko, kjer je na dotični veji kmalu otipal gnezdo ter je snel. Ker je pa plezanje po smreki bilo težavno in je za oporo potreboval obeh rok, spustil je gnezdo ob deblu na tla, češ, da je potem poberem. A prišedši s smereke je iskal in iskal, toda gnezda in čudesne koreninice ni bilo nikjer. — Jednako pravljico ima tudi Jakob Grimm.

Ž.

Prva slovenska stalna razstava učil. Šolstvo inih národov napreduje iz raznih vzrokov boljše od slovenskega. Poleg drugih prednostij imajo nemške, češke šole tudi več učil nego slovenske. Po večjih mestih, na pr. v Gradci, na Dunaji, prirejajo celo učitelji cele muzeje učnih pomočkov ali tako zvane permanentne razstave učil. Jednako učilsko razstavo namerava ustanoviti »Pedagogičsko društvo« v Krškem za slovenske šole in učitelje. Nabiralo bode po naši ožji in širji domovini in v obče pri založnikih po svetu raznovrstnih učil: knjige za šolo in učitelje, karte, slike, kalupe, aparate, prirodnine in drugo, vse pač, kar šola rabi, kar šoli koristi. Vse nabrane predmete zbiralo bode »Pedagogičsko društvo« v Krškem v lepih prostorih tukajšnje ljudske in meščanske učilnice, kjer bodo stalno razstavljene vsem slovenskim učiteljem in šolskim prijateljem na ogled. Došla darovana učna sredstva se bodo razglaševala in opisovala v društveni knjigi, v »Pedagogičskem letniku« in v šolskih listih: v »Učiteljskem Tovarišu« (v Ljubljani) in v »Popotniku« (v Mariboru). S tem si dovoljujemo torej na to novo važno podjetje opozarjati slovensko občinstvo, osobito učiteljstvo slovensko, založnike šolskega blaga in šolske prijatelje pa prositi, da bi blagovolili brezplačno in franko pošiljati primernih predmetov v »prvo slovensko stalno učilsko razstavo«.

V Krškem, dné 16. februarija 1888.

Odbor »Pedagogičskega društva«.

Frančišek Ksaver Zajec †, akademični kipar, umrl je 8. februarija t. l. v Ljubljani ob 12. uri popoldne v 66. letu dobe svoje. Porojen je bil kipar Zajec v Sovodnjem št. 12, v vasi, pripadajoči k občini Oselica na kranjsko-goriški meji, sin malega zemljiškega posestnika. Brate je imel pokojni Zajec štiri: jeden je bil kovač, drugi trije pa kiparji. Prvi, Anton Zajec, umrl je kipar v Podlipniku na Hrvaškem; bil je jako nadarjen, dasi ni obiskoval nobene akademije. Drugi brat, Valentin Zajec, kateri je umrl pred tremi leti (14. marcija 1884) v Cologni veneti na Beneško-Italijanskem, pa je bil sloveč kipar na Laškem in je dovršil kiparsko akademijo v Benetkah ter tam dobil za svoje izvrstne zdelke zlato svetinjo, katero so mu prisodili profesorji akademije. Po dovršenih študijah se je naselil kiparski mojster v Cologni veneti in zvršil je mnogo krasnih kiparskih del, tako na pr. dvanajst apostolov za župno cerkev v Skiji pri Vincenci od kararskega mramorja v človeški velikosti, dalje podobo Garibaldijevo in več drugih znamenitih del. Kakor prej imenovana, je tudi tretji brat Marka Zajec podobar in še živi. — Pokojni Fr. Zajec se je od 1. 1843. do 4. junija 1847. učil kiparstva pri kiparji Luki Čeferinu v Idriji, kateri mu je dal jako laskavo spričevalo. Leta 1848. 22. marcija vstopi